

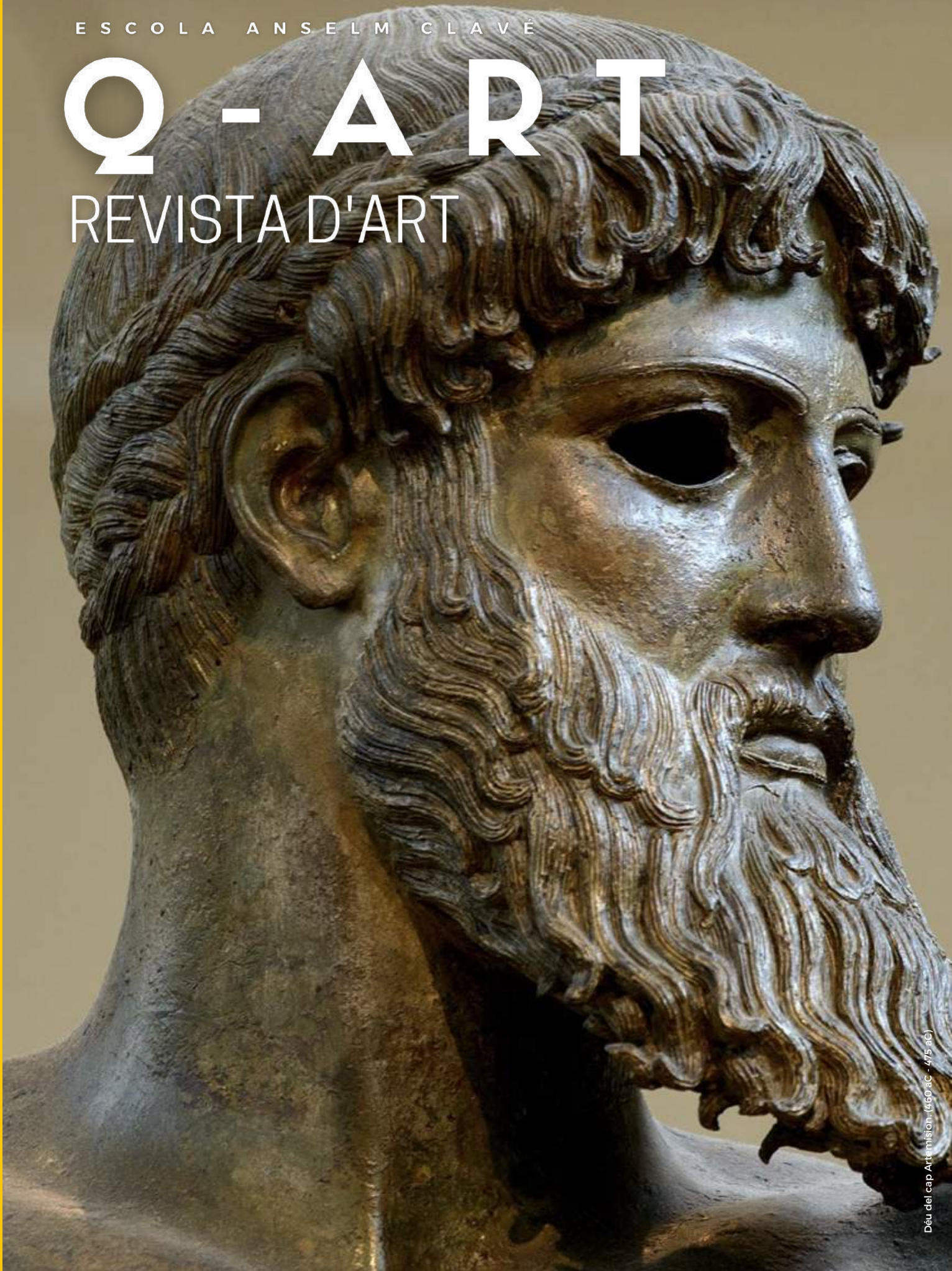

ESCOLA ANSELM CLAVÉ

Q - ART

REVISTA D'ART

Núm.16. Any 4. Mollet del Vallès, febrer de 2024.

Déu del cap Art: mision - (460 aC - 475 aC)

Q-ART

03 Pròleg

04 Déu del Cap Artemision

06 Discòbol

08 Dorífor

10 Victòria de Samotràcia

11 Venus de Milo

13 Laocoont i els seus fills

15 Ara Pacis

16 August de Prima Porta

17 Retrat eqüestre de Marc Aureli

20 Apol·lo de Pinedo

PRÒLEG

La importància de l'escultura clàssica no pot ser subestimada, ja que aquesta forma d'art ha estat una part integral de la història i la cultura durant mil·lennis. L'escultura clàssica, amb les seves arrels profundament arrelades a l'antiga Grècia i Roma, ha transcendit el temps i continua captivant i inspirant les generacions actuals.

En primer lloc, l'escultura clàssica ha estat una expressió duradora de la bellesa ideal. Els artistes clàssics es van esforçar per capturar la forma humana amb una perfecció que va ser considerada com el model més elevat d'harmonia i proporció. Aquesta obsessió per la bellesa ha permeat la nostra percepció estètica fins als nostres dies, influenciant altres formes d'art i la manera com percebem la nostra pròpia existència.

A més, l'escultura clàssica també ha estat un mitjà per commemorar i immortalitzar personatges il·lustres i fets històrics. Les estàtues i relleus escultòrics de governants, herois i esdeveniments importants eren col·locades en llocs públics, creant un llegat cultural que es conserva fins avui. Aquesta pràctica ha establert una connexió tangible amb el passat, permetent-nos aprendre de les gestes i les lliçons de les generacions anteriors.

L'ús de l'escultura com a mitjà de representació també ha influït en el desenvolupament de les arts visuals. La meticulositat i la precisió requerides per crear escultures clàssiques han estat una font d'inspiració per altres artistes, incloent pintors i arquitectes. Les escultures han estat utilitzades com a models per entendre l'anatomia humana i han servit com a font d'inspiració per a la creació d'obres mestres en altres disciplines artístiques.

A més, l'escultura clàssica ha exercit una profunda influència en els valors culturals i ètics. La representació de virtuts com la força, la sabiduria i la justícia en les escultures ha contribuït a la formació de la identitat cultural de les societats que han admira i emulat aquestes obres mestres.

En resum, l'escultura clàssica perdura com una joia cultural i artística que ha transcendit èpoques i fronteres. La seva importància radica en la seva capacitat per capturar la bellesa, commemorar la història i influir en altres formes d'expressió artística. La preservació i apreciació de l'escultura clàssica és essencial per a la comprensió i la continuïtat de la riquesa cultural de la humanitat.

DÉU DEL CAP ARTEMÍSION

V aC

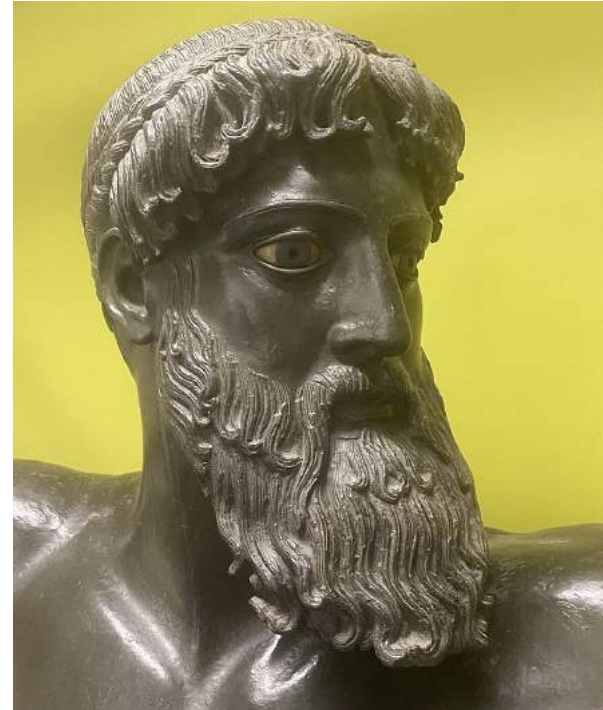
El Déu del cap Artemísion és una estàtua grega de bronze del segle V aC, que pertany a l'anomenat estil sever o arcaic final, el període de transició entre l'arcaisme i el classicisme. Es tracta d'una de les escasses estàtues originals d'aquest estil conservades, notable pel seu moviment i anatomia. Actualment es troba al Museu Arqueològic. L'estàtua es va trobar al fons del mar, a prop del cap Artemísion, al nord de l'illa d'Eubea, en un vaixell datat entre el final del segle i aC i el començament del I dC. Primer, el 1926, es va trobar un braç de l'estàtua, i dos anys després la resta de l'escultura. No se sap qui és l'autor de l'estàtua.

DÉU DEL CAP ARTEMÍSION

L'escultura, amb una imponent alçada de 2,09 metres, transcendeix les proporcions naturals, donant-li una presència majestuosa. El material utilitzat és el bronze, conferint-li un aspecte durador i noble. La presència de la barba en el rostre de la figura suggereix que aquesta no és una representació de la joventut, sinó més aviat de la maduresa. L'escultura es troba en una postura dinàmica, capturant el moment precís en què un déu llança amb destresa un objecte perdut amb la mà dreta. La figura es presenta despullada, un element comú en l'escultura grega que destaca la forma física i la força del personatge representat. Diversos estudiosos argumenten que aquesta representació podria ser Zeus amb un llamp, tot i que també s'ha plantejat la possibilitat de ser Posidó amb un trident. La interpretació es complica pel deteriorament de la figura i les dificultats en la seva reconstrucció. Malgrat la propensió a identificar-la amb Zeus, algunes evidències suggereixen que la postura del dit índex de la mà oberta podria ser més compatible amb la sostenció d'un trident, contrastant amb la idea de llançar un feix de llamps, que sovint es representa com a més gruixut i curt en altres escultures gregues. L'alçada imponent de 2,09 metres segueix l'estàndard grec per representar els déus, amb els herois essent lleugerament més petits, al voltant d'1,90 metres, i els homes comuns, més baixos, amb aproximadament 1,80 metres d'alçada. Així, aquesta escultura no només captura la força i l'expressió d'un déu mitològic, sinó que també reflecteix la convenció artística de l'època en la representació de divinitats i personatges destacats.

Existeix una rèplica de l'escultura original a la seu de l'ONU, a Nova York, donada pel govern grec.

DISCÒBOL

450 aC

Una de les obres més destacades de la història de l'art ha estat l'escultura del Discòbol, que va ser creada per Miró d'Eléuterès al voltant del 450 aC. Aquesta obra presenta una altura d'uns 1,60 m. L'obra original va ser realitzada en bronze, tot i que no s'ha conservat, pel que se la coneix per les nombroses còpies romanes que es van fer. Una de les còpies de més qualitat és la que es localitza al Museu Britànic de Londres. En aquesta peça s'observa un estil clàssic amb una representació molt avançada de moviment, però sense una expressió de la cara que correspongui amb el moviment i esforç que està fent. Tot i així presenta una bona descripció anatòmica del cos.

El Discòbol de Miró és una escultura exempta, dempeus, que representa a un atleta llençant un disc, el discòbol de Miró deixa característiques de tant com d'alt relleu com de baix relleu depenent les parts específiques. La figura de l'atleta està representada en ple moviment, capturant l'instant exacte en què és a punt de llançar el disc. La postura és dinàmica i atlètica

La textura del Discòbol de Miró és suau i polida, típica de l'escultura en marbre, i amb aquest moviment fan sensacions de realisme. L'escultura presenta superfícies llises i fines, en concret, als músculs i als rostres facials, el que fa una representació idealitzada d'un cos atlètic, l'escultura pot fer sensacions de suavitat i fredor. Hi ha unes bones proporcions cap al volum d'aquesta escultura, ja que estan proporcionant el seu volum. L'escultura dona frontalitat, ja que està posat frontalment, donant a veure estàtica i clàssica. L'escultura no és religiosa, ja que no dona cap gest que es pugui apreciar donant alguna sensació o moviment religiós, l'escultura és homogènia, en termini de les estructures i els seus acabats, l'escultura ha perdut tot el color que podia tenir quan es va crear, ja que amb el pas del temps s'anaven perdent els colors, ara mateix l'escultura s'aprecia en marbre, va ser creada de bronze, però no es va poder recuperar i hi han fet moltes repliques.

DISCÒBOL

L'escultura expressa una forma física i atlètica d'un atleta a punt de llençar un disc, es pot veure una escultura figurativa, ja que s'observa a l'atleta en una posició específica, hi ha una mica d'idelització però està de forma humana i atlètica. L'escultura forma un naturalisme idealitzat, però continua semblant la forma d'un cos humà i no s'observen moviments ni representacions d'anti naturalisme. Els elements d'expressió donen a apreciar la postura dinàmica de l'atleta, es pot veure l'anatomia muscular, la concentració del seu rostre i la representació del moment previ a llençar el disc. La seva anatomia està molt ben representada però i està idealitzada. L'escultura no presenta vestimenta, ja que està representat despullat.

L'identificació de la representació de l'escultura es basa en la representació d'un atleta en una postura específica, la finalitat d'aquesta escultura pot ser tant com atlètica o cívica. La seva funció segurament era commemorativa per recordar les fites d'algun atleta destacat de l'època.

L'obra podia ser encarregada per una entrega de premis cap a un esportista o per homenatjar la bellesa del cos humà fent esport. Aquesta escultura va tenir lloc a la Grècia antiga, en el període grec clàssic, que es va donar a conèixer i caracteritzar-se per la perfecció física i l'expressió artística com a part important de la seva cultura. Miró es va donar a conèixer amb aquesta obra, que va esdevenir en font d'inspiració per uns nous escultors que tenien interès en el tema.

DORÍFOR

400 aC

El Dorífor de Policlet, una obra mestra de l'escultura clàssica grega, destaca per la seva representació del cos humà i la perfecció estilística. Creat al voltant del 450 aC, aquesta estàtua de marbre és atribuïda al famós escultor grec Policlet, pertanyent al període clàssic de l'art grec. El seu estil clàssic i la seva representació de la simetria ideal del cos han influït en la història de l'art, amb diverses còpies romanes que han preservat la seva imatge al llarg dels segles.

El Dorífor de Policlet pertany al tipus d'estàtua dempeus i exempta, amb un volum rodó i una representació tridimensional que destaca la perfecció anatòmica. La postura serena i simètrica, amb el protagonista que sosté una llança, defineix la seva naturalesa estàtica i majestuosa. Aquesta obra, predominant en relleu alt, pot ser exhibida independentment de l'arquitectura, ja que s'adapta tant a espais interiors com a l'aire lliure.

DORÍFOR

La textura fina i polida del marbre transmet una sensació de suavitat i harmonia. El volum de l'escultura és impactant, amb una frontalitat que permet apreciar-la des de diversos punts de vista. La composició simètrica crea una sensació de repòs, mentre que la incidència homogènia de la llum destaca els detalls anatòmics. El marbre blanc sense policromia ressalta la puresa de l'obra. La forma d'expressió de l'escultura és eminentment figurativa, amb un fort compromís amb el naturalisme. La representació realista del cos humà destaca el naturalisme, amb una atenció especial a la bellesa arquetípica. L'anatomia correcta, les proporcions ideals i la musculatura detallada són elements clau que defineixen aquesta obra com una representació mestra de l'escultura clàssica grega.

El Doriforos simbolitza la bellesa i la perfecció física, amb un tema que destaca la figura d'un jove guerrer amb llança. La finalitat de l'obra pot ser diversa, ja que pot tenir un propòsit decoratiu, cívic o fins i tot religiós. La funció pot abraçar aspectes decoratius, arquitectònics o fins i tot didàctics, amb un significat profund en la seva representació simbòlica. La causalitat de la creació de l'obra pot provenir de diverses fonts, ja sigui una comunitat, un individu ric o fins i tot de l'artista mateix. El context sociocultural ens situa en l'època clàssica de la Grècia Antiga, reflectint els valors i ideals estètics de l'època. Amb antecedents en la tradició escultòrica grega, aquesta obra destaca com una de les més importants de Policlet, influint en altres obres posteriors i transcendent en la història de l'art com una icona duradora de la perfecció estilística.

VICTÒRIA DE SAMOTRÀCIA

190 aC

L'obra Victòria de Samotràcia és una magnífica escultura hel·lenística que representa a la deessa Atenea Niké, o Atenea de la Victòria, situada en el Museu del Louvre, París. Encarregada a Demetrio Poliorcetes al segle II aC, la peça es data al voltant del 190 aC.

L'escultura, esculpida en marbre de Paros, presenta una figura femenina alada, identificada com Atenea de la Victòria, situada sobre un pedestal amb forma de proa de vaixell.

La Nike es representa amb les ales desplegades, en una composició oberta que crea una sensació de desequilibri i convida a l'espectador a explorar diversos punts de vista.

El dinamisme de la composició es reflecteix en les corbes delicades del vestit, que s'agiten i volen amb el vent marí.

La llum destaca les textures detallades, des dels draps finament transparents fins als gruixuts i arremolinats, creant contrastos dramàtics de llum i ombra.

L'anatomia de la Nike exhibeix una habilitat tècnica notable, amb una representació precisa dels efectes del vent sobre el cos de la deessa. La tècnica dels "draps mullats" contribueix a donar moviment i dinamisme a tot el conjunt, superant les convencions de l'època hel·lenística. En la interpretació de l'obra, es revela que la temàtica és mitològica, commemorant una victòria naval dels rodencs contra Antíoc III de Síria. La funció de l'escultura és celebrativa, simbolitzant el triomf, i pertany a l'Escola de Rodes, caracteritzada pel dramatisme, el moviment i el desequilibri. La "Victòria de Samotràcia" ha tingut una influència notable en altres obres de l'època, com "El Laocont i els seus fills".

VENUS DE MILO

130 aC

Una de les representacions femenines més importants de tota la història de l'art és la Venus de Milo. Aquesta escultura va ser creada per Alexandre d'Antioquia entre els anys 130 aC i 100 aC. Aquesta presenta un estil grec hel·lenístic, la qual es localitza en el Museu de Louvre en París. En aquest cas aquesta obra és una rèplica esculpida en marbre, ja que l'original, fosa en bronze, no s'ha conservat.

L'obra és una escultura dempeus i exempta, per tant, és independent a l'arquitectura, ja que no està en la façana d'un edifici ni res. La Venus de Milo, una de les escultures de l'art grec més conegudes, representa Afrodita, deessa de l'amor i la bellesa.

La Venus de Milo mostra una gran quantitat de plecs que contrasten amb la textura llisa i polida de la part superior. El genoll esquerre cobert per la falda s'insinua lleument flexionat cap endavant, per tant, tant el cabell com la roba contrasta amb la part superior, expressa una sensació de fredor, amb pocs volums a la part de dalt, en canvi, en l'altra part, la roba i el cabell, molts. Aquesta escultura es pot veure des de diferents punts de vista, és vertical i serena amb un moviment fictici d'art cinètic. Pel que fa a la llum, els seus contrastos són molt destacats, ja que al cos predomina la claredat, i als pits la foscor a causa de l'interès de l'escultor per ressaltar-los. Es tracta d'un polít molt esgotat.

VENUS DE MILO

130 aC

La postura de la Venus és descrita com un efecte de realisme, ja que es troba mig doblegada, donant una imatge de passivitat molt ben reflectida a la cara i la seva mirada que està perduda. És una figura que expressa realisme, la posició relaxada de Venus destaca els trets de la bellesa formal que cal presentar i a més mostra una anatomia tranquil·la i sensual, està perfectament realitzada, a més, la musculatura reflectida a l'espatlla esquerra també suggereix que el braç estava alçat. Per últim, el rostre és situat cap a l'esquerra, cosa que trenca encara més la frontalitat de l'obra. En aquesta escultura destaca el vestit, ja que és una de les coses que més es veuen gràcies als plecs, encara que al cabell també hi ha petits plecs.

La religió grega és una religió politeïsta, cosa que vindria determinant el seu art, tant arquitectònic com escultòric i pictòric. La manca dels braços de l'estàtua ha estat un element que ha dificultat la identificació, la qual és una escultura arquitectònica. Aquesta escultura estava destinada a un temple, per a ser venerada pels milions d'habitants creients en la mitologia grega. En aquesta època donaven gran importància a la mitologia que es reflecteix en la quantitat d'obres destinades al culte mitològic. És una escultura que ha tingut repercussió després de la seva creació, una de les peces més destacades va ser Venus dalí, creada per Salvador Dalí, ell va convertir la Venus de Milo en un armari.

LAOCOONT I ELS SEUS FILLS

40-30 a.C

Laocoont i els seus fills és una de les obres d'art més famoses de tota la història. Encara que actualment és dubtós atribuir-la a unes dates i autors concrets, la teoria més acceptada és que va ser realitzada per els escultors Agesandre; Atenodor de Rodes; Polidor de Rodes entre els anys 40-30 a.C. L'estil d'aquesta escultura és de tipus hel·lenístic i pertany al període de l'Antiga Grècia i cultura de l'Antiga Roma. Avui en dia es troba situada al Museu Pius-Clementí, a la Ciutat del Vaticà.

Aquesta escultura és un grup escultòric dependent de l'arquitectura, ja que es troben més d'una figura en la representació, així com són Laocoont, els seus fills i les grans serps. En la escena es pot trobar una escultura exempt de 242 cm d'alçada, i com diu abans, amb tres personatges masculins dempeus, tot i que la figura central es troba mig sedent. La serp s'enrosca als braços i cames de les altres tres figures, empresonant a les seves víctimes. Impacta el rostre del Laocoont, carregat d'expressivitat: d'una banda el dolor i sofriment de veure's en semblant situació, i per una altra la dura realitat de veure la seva pròpia mort i la dels seus fills tan pròxima, sense escapatòria.

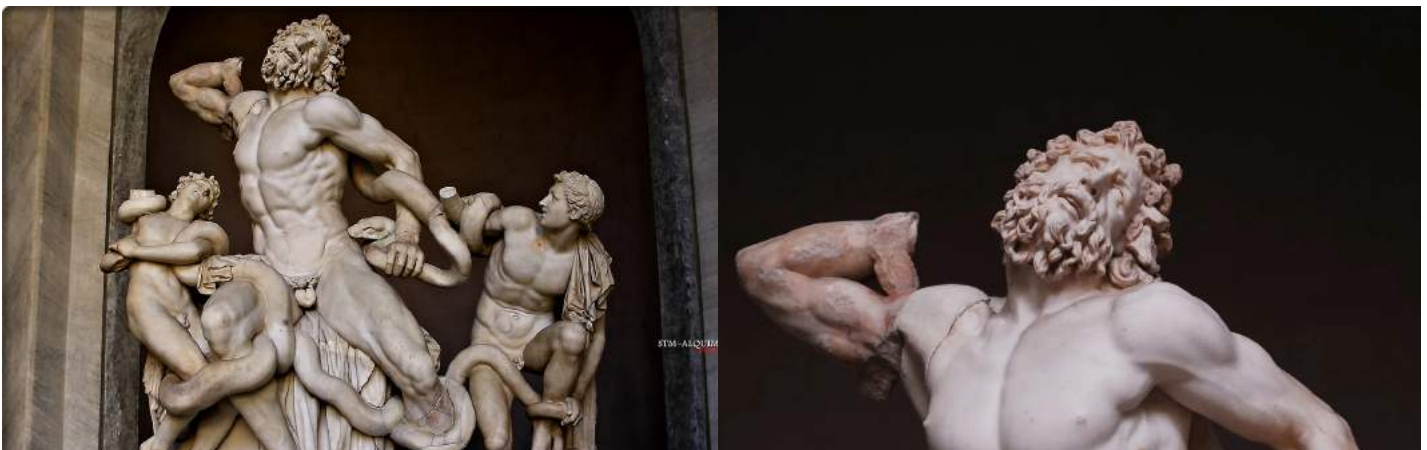
La figura central mostra amb el seu cos que es una persona atleta madura i amb rugositat, ja que sobretot aquest té una musculatura hiperdesenvolupada. També aquesta escultura ens pot donar com sensacions de duresa, ja que Laocoont està lluitant amb dues grans serps i a més en té un gran volum. En relació amb l'exterior, l'estàtua es pot veure des de diferents punt de vista, encara que per l'únic punt que no es pot es per el de darrere. Parlant sobre la composició i el seu moviment, aquesta escultura en té un moviment hieràtic i real, encara que es desenvolupa a partir d'una teoria. Per l'altre costat, gràcies als músculs donen llum homogènia i suau i només mostra un tipus de color a l'obra.

LAOCOONT I ELS SEUS FILLS

En aquesta escultura les seves formes d'expressió són figuratives i amb un interès per la bellesa arquetípica, és a dir, amb idealisme. La seva anatomia és incorrecta, amb proporcions desequilibrades i amb una musculatura que no coincideix amb l'edat de la persona representada, en aquest cas Laocoont. Cap de les figures que es troben en l'escultura tenen vestimenta, és a dir, tenen el cos sense despul·lat, marcant d'aquesta manera l'abdomen. Amb tot això, el que busca l'escultura és representar el sentiment de dolor o lluita, amb el que es pot veure amb aquesta.

La temàtica de l'obra és clarament mitològica. Segons el mite de la caiguda de Troia, narrada per Virgili a l'Eneida, el sacerdot Laocoont va advertir els seus conciutadans que no deixessin entrar el famós cavall de fusta, ple de soldats grecs, ofert pels grecs al déu Posidó com a ofrena per al retorn. Immediatament, dues serps enormes van sortir del mar i van matar el sacerdot juntament amb els seus fills. Els troians interpretaren la seva mort com un càstig diví i, convençuts per Sinó, un espia grec, van portar el cavall dintre de la ciutat.

Aquesta obra va ser considerada per Plini el Vell com la millor obra de totes, tant en pintura com en escultura, marcarà una gran revelació per al món de l'art des del moment en què va ser descoberta en el segle XVI. Va tenir una gran importància ja que va expressar el canvi de sensibilitat artística que va caracteritzar al període hel·lenístic, perquè va deixar enrere l'equilibri, l'austeritat i la serenitat del període clàssic. A més, va influenciar a altres obres com ara les de Miguel Àngel o del Greco.

ARA PACIS

13 aC - 9 aC

Un dels edificis més imponents construïts a la ciutat de Roma és l'Ara Pacis. Aquesta construcció va ser realitzada entre els anys i 13 aC i el 9 aC. El seu autor és desconegut i presenta un estil romà imperial. Aquesta obra està situada al Camp de Mart, al Lungotevere in Augusta, a Roma, i està realitzada principalment amb marbre de Carrara. Va ser realitzada amb la tècnica de la talla.

És un tipus de monument dedicat a la pau, té un alt relleu per totes les parets del monument. Els relleus representen una processó votiva, o la celebració de la fi de les conquestes a Hispània i la Gàl·lia. És un relleu que està fet en plànols diferents. El primer plànol és un alt relleu on es representen els personatges principals i els més rellevants, com l'emperador Augusto Cesar i la seva família. En el segon plànol fet en mig relleu trobem altres personatges importants com per exemple senadors i alts dignataris. En el tercer plànol fet en baix relleu representen els personatges menys importants. Aquests tres, plànol s'han utilitzat per representar la perspectiva i el volum i també la importància de cada personatge.

Té diferents textures segons el material representat com per exemple, tela, cabell o pell, expressa sensacions de duresa, els plecs de la roba contribueixen a crear jocs de llums i ombres realçant el volum. Aquest relleu està fet per ser vist de front per l'espectador, no té molt moviment amb un ritme serè i real. Contribueixen a crear jocs de llums i ombres realçant el volum. Té un acabat fi i polit i sense existència de color. Expressa formes figuratives, també és realisme perquè representa fidelitat al model.

Aquests relleus tenen proporcions correctes a escala. Aquesta obra és un altar i monument dedicat a la deessa romana Pax, té una finalitat política ja que també va ser creada pel senador romà per celebrar les victorioses campanyes d'August.

AUGUST DE PRIMA PORTA

1 aC

August de Prima Porta és una estàtua de l'any 1 aC i no es coneix l'autor que la va crear. El material amb què va ser realitzada va ser el marmore, per això la seva tècnica és la talla. La part de la pell és llisa però en una part és més rugosa, ja que té uns gravats.

L'estàtua és d'estil romà i és feta amb el màxim detall. Es pot trobar als Museus Vaticans. L'armadura d'August de Prima Porta aquesta feta de molts detalls i es representen el Cel, Fòsfor, Aurora, Sol, Rosada, Hispània, Mart, Partia, Gàl·lia, Lloba, Apol·lo, Tellus i Diana. Són tots els detalls que té l'armadura d'August de Prima Porta. i a més dels detalls de l'armadura també hi ha els de la roba, que són les parts de la tela doblegada, i per això és més realista.

Per aguantar l'estàtua es fa un contraposto sempre és un tronc, però en aquest cas és un dofí amb el déu Cupido. Aquesta estàtua, d'uns dos metres d'alçada, va ser descoberta el 1863, quan s'excavava una vila palatina, la Vila de Livia, als voltants de la Prima Porta de Roma.

ESTÀTUA EQÜESTRE DE MARC AURELI

176 dC

L'estàtua eqüestre de Marc Aureli és una peça de bronze d'autor desconegut realitzada al segle II, concretament l'any 176 dC. Actualment, es conserva en els Museus Capitolins de Roma, tot i que la seva ubicació original és desconeguda.

Marc Aureli (n. 121 dC - m. 180 dC) va ser un emperador romà que va governar des del 161 fins a la seva mort. Durant el seu mandat, va contribuir en un període de relativa pau i estabilitat conegut com la Pax Romana. Va enfrontar desafiaments notables, com a guerres contra tribus germàniques i parts, però el seu lideratge savi i reflexiu ho destaca com un emperador important tant en temps de crisi com per la seva contribució filosòfica.

El retrat eqüestre de Marc Aureli és 'una escultura exempta de bronze que es fonien per parts, seguint el procediment de la cera perduda, la qual cosa vol dir que ha estat concebuda per a apreciar-se per tots els seus costats. En principi va estar daurada, però el pas del temps i la deterioració ha sorgit el color verd del mateix metall. Té una textura llisa i dura, de manera que mostra sensació de duresa. Pel que fa a la composició, hi ha un contrast entre la verticalitat de l'emperador amb sensació de serenitat i estabilitat amb les formes corbes del cavall: cua, coll, pota flexionada que mostren un ritme d'avanç. És dinàmica, ja que en l'escultura s'observa la postura de "contraposto" en les potes de l'animal.

ESTÀTUA EQÜESTRE DE MARC AURELI

Moltes d'aquestes imatges en bronze van ser foses en l'edat mitjana. No obstant això, aquesta es va conservar, perquè es va creure que era Constantí, l'emperador que va ser favorable amb el cristianisme. De fet, si haguessin sabut que qui està representat en aquesta estàtua és Marc Aureli, l'haurien fos amb més raó, perquè ell no va ser favorable amb els cristians, sinó que els va perseguir. Per això a partir del segle VIII, es va situar prop del Palau Laterà, fins que va ser col·locat en el centre de la Piazza del Campidoglio en 1538 per Miquel Àngel.

Aquesta obra és una representació iconogràfica que retrata l'emperador a cavall en el context d'una inspecció militar. En aquesta escena, l'emperador porta el mantell militar (paludamentum) sobre la túnica, acompanyat de la capa vermellosa de general i un calçat estil patrici. Tot i la seva aparença militar, és notable que no porti armes mentre saluda a la població i a l'exèrcit. La figura de l'emperador es destaca per la seva barba, conforme a la moda de l'època, amb el braç alçat i les cames esteses sobre el cavall. Pel que fa al cavall, mostra tres potes a terra i una elevada cap endavant, amb la pota dreta flexionada en actitud d'avançar.

Aquesta escultura representa la influència de l'estil hel·lenístic grec evidenciada en el tractament dels rínxols de la barba i el cabell. Les textures de les figures i la incidència de la llum crea diversos clarobscur. Probablement, estava policromada per les restes de pigments trobats.

ESTÀTUA EQÜESTRE DE MARC AURELI

El tema central de l'estàtua és el poder i la grandesa divina, amb l'emperador engrandit respecte a la seva talla real i tendint la seva mà, en un gest molt característic dels retrats d'August. En aquest cas, el gest pot també significar clemència cap a, segons alguns historiadors, un enemic caigut als peus del cavall.

Aquesta imatge tenia com a finalitat mostrar a l'emperador com un senyor de la terra sempre victoriós i conqueridor. No obstant això, com que no porta armes o armadura, sembla transmetre més una imatge de pau que d'heroi militar. L'estil artístic reflecteix la transició del classicisme grec al realisme romà, mostrant una fusió d'elements idealitzats i naturalistes. L'escultura transmet un equilibri entre la dignitat del líder i la connexió amb la terra, simbolitzada pel cavall.

Des del punt de vista simbòlic, l'escultura de Marc Aureli comunica valors com la saviesa, la calma enmig de l'autoritat i la connexió harmoniosa entre el líder i el seu entorn. La posició elevada en la plaça del Campidoglio reforça el missatge de poder imperial.

Aquesta estàtua és l'única estàtua de bronze d'un emperador romà de l'època precristiana que ha arribat als nostres dies, és una de les poques escultures en bronze que es conserven de l'època romana. Durant el Renaixement va servir de model per a un bon nombre d'escultures eqüestres, com per exemple les de Constantí i Santiago en l'edat mitjana.

APOL·LO DE PINEDO

S. I - II dC

L'obra escultòrica titulada "Apol·lo de Pinedo" pertany a l'Edat Antiga, específicament als Segles I-II dC, i està ubicada al Museu de Prehistòria de València. Realitzada en bronze fos durant l'any 1963, aquesta escultura representa un home reclinat enrere, recolzat en algun element que s'ha perdut amb el temps.

L'escultura presenta una textura llisa, que transmet sensacions de duresa. Destaca pel seu excel·lent maneig del volum, mentre que la seva composició mostra una certa horitzontalitat. Pel que fa a la il·luminació, l'escultura mostra poca incidència de llum, cosa que contribueix a ressaltar el seu color cafè i brillantor subtil. L'obra s'emmarca en un estil realista, amb expressions facials presents a la figura nua.

L'escultura es classifica com a mitològica, revelant una finalitat associada a la mitologia. L'obra va ser encarregada per Demetrio de Mileto, però no sembla haver tingut una gran transcendència a la història de l'art, sense influències notables en obres posteriors.

En resum, "Apol·lo de Pinedo" és una escultura de bronze que destaca per la seva execució tècnica i la seva representació mitològica, encara que el seu impacte històric a l'art sembla ser limitat.

